

„Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él.”

János evangéliumában a kenyérszaporítás csodája után építi be az un. eucharisztikus beszédet. Teológiailag jól megszerkesztett gondolatsor, tele elmélkedéshez remek tételekkel.

Az anyagiak hájszolása miatt a Jézust kereső tömeg a beszéd hallatán elbizonytalanodik, még a tanítványok is...

Jézus az „igazi” kenyér, minden más „kenyér” csak a sárga táplálja az embert. Sőt, csak a mulandóság számára táplálja az embert. Viszont az „élet kenyere” az örök életre. Jézus az „élet kenyere”, mert az Istenhez vezet és megtartja az Istennel való közösségben mindazt, aki benne hisz, tanítását elfogadja, követi.

Jézus azt mondja, hogy azok nyernek életet, akik „esznek a kenyérből”. „A kenyérből enni” annyit jelent, mint Jézushoz menni és benne hinni.

Jézus teljes önmagát adja, végsőkéig kitart a megtapasztalt igazság mellett.

A halálra odaáldozott élete az igazi táplálék, nehezen emészthető ugyan, de ennek elfogadása, megértése és követése ad ÉLET-et! És ez az ÉLET, amely összekapcsol Jézussal: Jézus bennem és én őbenne. Jézusban az marad, aki megtartja parancsait, aki megmarad minden körülmények között a szeretetben.

Egyé lenni Jézussal: életazonosság – sorsazonosság – létazonosság!

Az eucharisztia, Krisztus teste, nem csodaszer, nem valami halhatatlanságot biztosító orvosság, nem ellenméreg a fizikai és lelki halál ellen. Az ő testét enni nem lenne szabad másként, mint hogy őszinte hittel közeledünk hozzá és követjük, amit tanított.

Mit jelent számomra az ÉLET, az örök élet? Odaát lehetek részese? Mindennél fontosabb a számomra?

Erőt merítek Krisztus testének vételéből? Nem lett megszokottá? Vágyódom rá? Mi lehet az oka, hogy a sok gyakori áldozón nem látszik, hogy őt Jézus élteti?

Horváth Józsi, Tata- Táská